

Nužudyti Eva

LUKE
JENNINGS

TRILERIS

*Mirk dėl
manęs*

Nužudyti Eva

LUKE
JENNINGS

TRILERIS

Iš anglų kalbos vertė
Inga Čepulienė

*Mirk dėl
manęs*

VILNIUS 2023

Luke JENNINGS
DIE FOR ME
Killing Eve 3
John Murray, London, 2020

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

DIE FOR ME © 2020 by Luke Jennings
© Pijus Burakas, viršelio dizainas, 2023
© Inga Čepulienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2023
© „Tyto alba“, 2023

ISBN 978-609-466-752-7

1

Šviesa gęsta, kyla ledinis vėjas. Pučia iš pietryčių, iš Rygos įlankos šiauria per Baltijos jūrą ir taip smogia į laivo šoną, kad konteineriai girgždėdami įsirėžia į juos laikančius diržus. Plaukiant į rytus, Rusijos link, temperatūra vis labiau krinta.

Konteineris, kuriame pastarąsias penkias dienas drauge su Vilanele tūnom, yra maždaug kalėjimo kameros dydžio gofruoto plieno dėžė. Jos aukštis – kiek daugiau nei du su puse metro, ji nepilnai prikrauta drabužių ryšulių ir kūpso dešinėje laivo pusėje, ant dar penkių tokių konteinerių. Viduje šalta kaip kape. Mudvi gyvenam lyg žiurkės, gūžiamės draugėn, kad sušiltume, graužiame vis mažėjančias sužiedėjusios duonos, sūrio ir šokolado atsargas, gurkšnojame suskaičiuotus vandens lašus ir šlapinamės į plastikinį kibirą. Laidui išplaukus iš šiaur rytinės Anglijos pakrantės man užkietėjo viduriai, o Vilanelė šika į plastikinius maišelius iš gyvūnų parduotuvės, paskui juos suriša ir krauna į kampą.

Konteinerio priekyje yra gal trisdešimtys centimetrų ilgio ir tiek pat pločio atsarginis liukas, atšaunamas iš vi-

daus. Pro jį skverbiasi siauras šviesos pluoštas ir ledinis sūraus oro gūsis. Užsilipusi ant drabužių ryšulių ašarojančiomis akimis stebiu, kaip tolygiai kyla ir leidžiasi horizontas, kaip tarsi sulėtintai lūžta banga, stebeilijuosi į baltas putas pilkame vandenyje tol, kol apmiršta veidas. Vėjui nurimus išpilsiu pro liuką myžalus. Varvėdami konteinerio siena jie suledės. Prašiau Vilanelės išmesti ir tuos prišiktus maišelius, bet jai neramu, kad vienas koks dar ims ir nusileis ant denio.

Ji viską apgalvojo. Nepamiršo nei termomarškinėlių, nei tamprių, apatinių, tualetinio popieriaus, higienos reikmenų, tamponų, neopreno pirštinių, raudonos šviesos žibintuvėlių, šveicariško peiliuko, plastikinių antrankių, 9 mm šovinių savo „Sig Sauer“ pistoletui nei maniškiam „Glock“, nei sunkaus pluošto naudotų JAV dolerių. Neturim nei telefonų, nei kompiuterių ar kredito kortelių. Jokių asmens dokumentų. Nieko, kas paliktų pėdsaką. Niekas, išskyrus Vilanelę, tiksliai nežino, kad esu gyva, o ir pati Vilanelė oficialiai yra mirusi. Jos kapas, paženklintas mažą Rusijos valstybės skirta metaline plokštele su užrašu *Оксана Воронцова*, yra Permės Pramonės rajono kapinėse.

Prieš dvejus metus nė nežinojau apie Vilanelės, arba Oksanos Voroncovos, egzistavimą.

Vadovavau mažam Saugumo tarnybos vidaus ryšių skyriui Temzės rūmuose, MI5 būstinėje, ir mano gyvenimas iš esmės klostosi neblogai. Darbas buvo nuobodokas – turėjau kriminologijos ir teismo psichologijos magistro laipsnį ir vyčiausi Saugumo tarnyboje eiti kokias nors svarbesnes

pareigas. Kita vertus, gaudavau nuolatines, kad ir neįspūdingas pajamas, o mano vyras Nikas buvo geras ir mielas žmogus, kurį mylėjau ir su kuriuo tikėjau susilaukti vaikų. Kartodavau sau, kad būna ir blogesnių dalykų už rutiną, o tas segtuvas, kurį vis papildydavau neišaiškintomis politinių žmogžudysčių bylomis, tėra mano asmeninis reikalas. Šiaip, praktika. Sakyčiau, net hobis.

Vykdydama šį neoficialų tyrimą susidariau įspūdį, kad keletą tų žmogžudysčių įvykdė moteris, maža to, ta pati moteris. Šiaip jau šią teoriją būčiau pasilaikiusi sau. Mano vaidmuo MI5 buvo administracinis, tyrimais užsiimti man nepriklausė, tad užsiminusi apie tai savo vadovams neišvengiamai būčiau sulaukusi žvilgsnių kilsteltais antakiais ir globėjiškų šypsėnų. Būčiau palaikyta eiline ryšių pareigūne, šokančia aukščiau bambos. Bet tada Londono viešbutyje buvo nušautas toks rusas, kraštutinės dešinės politinis aktyvistas Viktoras Kedrinas, ir trys jo asmens sargybiniai. Buvau apkaltinta negebėjimu parūpinti Kedrinui tinkamos apsaugos ir atleista.

Šitai buvo klaidai nesąžininga – tą žinojo visi, kurie su šiuo reikalu turėjo bent kažką bendra. Bet skyriui šitaip klasiškai susimovus – vargu ar gali būti kas blogiau už tokio aukšto lygio svečio, kaip Kedrinas, nužudymą, – kažkam tenka atsakyti. Idealiu atveju tas atpirkimo ožys turėtų būti gana aukšto rango, bet ne tokio aukšto, kad taptų sunkiai pakeičiamas. Taigi, kas nors nebūtinai. Pavyzdžiui, aš.

Netrukus po to, kai susirinkau daiktus ir gražinau Temzės rūmų darbuotojo pažymėjimą, su manimi slapta susisiektė ilgametis MI6 pareigūnas Ričardas Edvardsas – jis, prie-

šingai nei jo kolegos kitapus upės, buvo pasirengęs išklaupti mano pamąstymus. Padedama neoficialiai jo suburtos komandos ir įpareigota surasti Kedrino žudiką, ėmiau persekioti Vilanelę, vaikytis ją po pasaulį. Ji pasirodė besanti vaiduokliškas nesugaunamas taikiny, visad išlikdavo vienu nepriekaištingu žingsneliu priekyje. Man beliko sekti kraujo pėdsaką. Ir nenoromis žavėtis niūriais jos meno kūriniais. Ji buvo drąši, nejuto nei kaltės, nei baimės ir greičiausiai šiek tiek nuobodžiavo, šitaip lengvai nuo visų pasprukdama. Sužavėta žinios, kad ją persekiuju, Vilanelė ir pati ėmė persekioti mane. Vieną naktį Šanchajuje įlipo pro langą į mano viešbučio kambarį ir kaip trofėjų pavogė mano apyrankę. Atsilygindama, o ir šiaip genama gryno begėdiškumo, vidury dienos įsilaužė į mano butą Londone ir paliko kitą (kur kas brangesnę) apyrankę, kurią nupirko man Venecijoje. Toks jos elgesys buvo ne tik grynas flirtas, bet ir bauginio. Tarsi ramybės neduodanti žinutė, kad aš jai patinku, tačiau galėtų bet kurią akimirką nudėti.

Nors tuo metu net pati sau to nepripažinau, bet toks iškreiptas flirtas mane veikė. Jausmai negimsta akimirksniu. Jie persekioja. Skverbiasi į tave pamažu, kol pasprukti nuo jų jau būna per vėlu. Pirmą sykį gyvai Vilanelę pamačiau atsitiktinai tame pačiame Šanchajuje. Sėdėjau ant motorolerio, įstrigusi spūstyje, o ji žingsniavo šaligatviu manęs link, buvo apsirengusi juodai, šviesius plaukus susišukavusi atgal. Mūdviejų žvilgsniai susitiko ir aš kaipmat supratau, kad tai ji. Panorėjusi Vilanelė gali būti saldi kaip medus, bet tą vakarą jos žvilgsnis buvo tuščias tarsi gyvatės. Pati tvirtina tąsyk mane atpažinusi, kaip ir aš atpažinau ją, bet aš ja netikiu. Ji

meluoja. Meluoja tarsi apsėsta, nuolat. Vėliau tą naktį įsilivijo mano kolegą Saimoną Mortimerį į skersgatvį ir mirtinai užkapojo mėsos kapokle. Šis žiaurumas pribloškė net Šanchajaus žmogžudysčių skyriaus tyrėjus, mačiusius galybę triados padarytų nusikaltimų ir kitų siaubų.

Antrasis mūsų susitikimas Anglijos greitkelio šalikelėje buvo suorganizuotas tiesiog genialiai. Važiavau į Londoną iš Saugumo tarnybos apklausų centro Hampšyre. Vežiausi Denisą Kreidlį, aukšto rango MI5 pareigūną, kuris kiek anksčiau tą rytą prisipažino dirbęs „Dvylikai“ – organizacijai, kurios samdoma žudikė buvo ir Vilanelė. Bandžiau patraukti Kreidlį savo pusėn, įkalbėti jį mainais į imunitetą teikti mums informaciją apie „Dvyliką“, bet tas sumautas šiknius atsakė bandymu persivilioti savo pusėn mane.

Po dvidešimties minučių mus pasivijo motociklas ir sustabdė policininkė. Žinoma, ten buvo Vilanelė, bet kai pagaliau tą supratau, buvo per vėlu. Vilanelė tvirtino manęs pasiilgusi. Lietė mano plaukus, gyrė gražias mano akis. Buvo savotiškai romantiška. Bet tada sugadino mano automobilį ir pagrobė Kreidlį, o aš likau kiurksoti šalikelėje. Kreidlis tikriausiai manė, kad jį gelbėja. Iš tiesų Vilanelė nusivežė jį į atokią vietelę netoli Veibridžo, smogė jam į galvą buku daiktu – spėju, policijos lazda – ir įmetė į Vei upę.

Vilanelė – toli gražu ne tobula mergina, bet merginos aš ir neieškojau. Dėl Dievo meilės, juk buvau ištekėjusi. Laimingai ištekėjusi už vyro. Ir nors seksas su Niku niekada nebuvo įspūdingas – akyse nesproginėjo ir vilkolakiu kaukti netraukė, – skųstis neturėjau kuo. Jis buvo tikra retenybė: iš tiesų geras žmogus. Mylėjo mane, nors dauguma ap-

linkinių apskritai vargiai pastebėdavo. Gyrė varganus mano gebėjimus virtuvėje, žavėjosi stiliaus stoka ir nepaisydamas visų įrodymų, tvirtinančių priešingai, nuolat tikindavo, kad esu graži. Aš, savo ruožtu, elgiausi su juo klaikiai. Puikiai žinojau, kaip vienas ar kitas mano poelgis jį įskaudins, bet vis viena varydavau savo.

Bet Vilanelė manyje kažką pažadino. Kad ir koks siaubas kaustydavo pagalvojus apie tai, ką ji padarė, buvau apžavėta. Jos susikaupimo, skrupulingumo, taip aiškiai užsibrėžto tikslo. Aš klupčiojau per gyvenimą tarsi miegodama ir staiga pasirodė ji, visiška mano priešingybė.

Vėliau sužinojau, kad ir Vilanelė jautėsi taip pat. Nors darbas „Dvylikos“ samdoma žudike turėjo savų profesinių ir materialinių pranašumų, ilgainiui ji ėmė geisti jaudulio, kurio politikų žmogžudystės tiesiog nebegalėjo suteikti. Ėmė alkti pavojaus. Troško užvesti persekiotoją ant kelio, rasti tokį, kuris atitiktų jos temperamentą. Norėjo šokti ant peilio ašmenų. Geidė manęs.

Nikas mane mylėjo, jo glėbyje visada jaučiausi saugi, bet Vilanelės žaidimai velniškai viliojo. Saimono nužudymas atvėrė man akis ir aš pagaliau išvydau beribę jos psichopatiją. Po to ėmiau jos neapkęsti, bet būtent šito ji ir siekė. Norėjo parodyti man blogiausią savo pusę, kad patikrintų, ar atsitrauksiu. Aš, žinoma, ėmiau persekioti ją dar nirtulingiau ir ji pasijuto pamaloninta. Kita vertus, Vilanelė niekada nebrėžė ribos tarp geismo ir neapykantos, tarp persekiojimo ir flirto, o galų gale ją ištryniau ir aš.

Kada pamečiau galvą? Gal Venecijoje, kai sužinojau, kad prieš mėnesį ji buvo ten su kita moterimi, meiluže, ir pa-

sijutau sukaustyta pavydo? O gal dar anksčiau, sustabdyta toje šalikelėje, kai ji papasakojo, kaip tą lietingą naktį Šanchajuje, įlipusi į mano viešbučio kambarį pro langą, sėdėjo ir žiūrėjo į mane miegančią? Dabar tai nebesvarbu. Svarbu tik tai, kad kai Vilanelė paprašė manęs atsisakyti savo ankstesnio gyvenimo, mesti viską bei visus, kuriuos pažinojau, ir keliauti su ja, sutikau nedvejodama.

Nes tada jau žinojau, kad mano gyvenimas yra melas. Kad nuo pat tos akimirkos, kai į mane kreipėsi Ričardas Edvardas, buvau išmoningai, meniškai sukama aplink pirštą. Kai Ričardas manęs paprašė narplioti Vilanelės ir „Dvylikos“ reikalus, nudžiugau, kad jį sužavėjo mano intuicija ir dedukciniai gebėjimai. Bet iš tiesų jis visą tą laiką pats dirbo „Dvylikai“ ir manęs jam reikėjo tam, kad patikrinčiau organizacijos apsaugos lygį. Tai buvo klasikinė netikros vėliavos operacija, o atlikdamas ją neoficialiai, kas tuo metu man pasirodė visiškai logiška, jis užtikrino, kad niekas iš MI6 apie tai nesuuos.

Ir pati jau buvau pradėjusi įtartai, kad manimi šitaip naudojamosi, bet galiausiai tą patvirtino ir Vilanelė. Ji psichopatė ir melagė, bet vienintelė iš visų pasakė man tiesą. Be jokių emocijų parodė, kaip lengvai manimi buvo manipuluojama. Klausydamosi jos jaučiausi taip, tarsi stebėčiau, kaip pamažu ardomos ištaigingos scenos dekoracijos, kol lieka tik virvės, skriemuliai ir plytų siena. Ji papasakojo gavusi naują taikinį ir tas taikinyb buvau aš. Nes išsiaiškinau daugiau, nei derėjo. Iš „Dvylika“ persekiojančios kvaišos virtau realia grėsme.

Tas susitikimas ir visi po jo eję įvykiai klostėsi lygiai

taip, kaip iš Vilanelės ir galėjai tikėtis. Buvau ką tik grįžusi po kelių klaikių Maskvoje praleistų dienų, įžengusi į namus radau ją vonioje besitrenkančią galvą. Tarp čiaupų buvo pasidėjusi 9 mm „Sig Sauer“ pistoletą, mūvėjo gumines pirštines. Buvau įsitikinusi, kad ketina mane nušauti. Vilanelė neatskleidžia, kiek žmonių nužudė. Sako, „normalų skaičių“, bet spėčiau, kad devyniolika, gal dvidešimt.

Mums teko surežisuoti mano mirtį. O tada dingti.

Taigi taip ir padarėme, ir jau netrukus skrodėme naktį jos „Ducati“ motociklu, lėkėme šiaurėn, aš sėdėjau tvirtai jos įsitvėrusi. Iš tiesų Vilanelė nedavė man jokio pasirinkimo, bet man to ir nereikėjo. Buvau pasirengusi prasmegti skradžiai žemę. Buvau pasirengusi skristi.

Nuo tada dažnai susimąstau, kas būtų nutikę, jei būčiau likusi. Jei būčiau maldavusi Niką atleidimo ir pasikalbėjusi su policija, o gal net laikraščiais, atskleidusi jiems savo istoriją. Ar būčiau išgyvenusi? O gal mano automobilis vieną dieną tiesiog būtų nesustojęs, pakeliui į parduotuvę sušlubavusi širdis, o gal tariamai būčiau nusižudžiusi? O jei „Dvylika“ būtų galop nusprendę, kad manęs žudyti neverta, ir susukę viską taip, kad atrodyčiau konspiracijų teorijomis įtikėjusi kvaishėlė, eilinė liūdno patamsiuose klaidžiojančios bepročių kariaunos savanorė, ar Nikas manimi būtų patikėjęs? O gal amžinai jausčiau į save įsmigusį jo žvilgsnį, jo abejones mudviem šnekučiuojantis per vakarienę ar klube žaidžiant bridžą?

Į laivą slapčia įsigavome Iminghame, Linkolnšyro grafystės uostamiestyje. Už tai sumokėjome motociklu ir mano savigarbos likučiais. Mums padėjo jūreivis, išlipęs į krantą su įgulos viza. Susipažinom su juo bare netoli uosto

terminalo, tokioje niūrioje neva airiškoje skylėje, kad net juokinga. Kai jis užėjo, jau beveik valandą gurkšnojome alų. Vilanelė akimirksniu suuodė, kad jis rusas, nužygiavo prie jo stalo ir ėmėsi darbo. Jis buvo vardu Igoris, o jo laivas, kaip ir tikėjomės, vadinosi „Kirovo Čepečkas“, – toks „Panamax“ tipo krovininis, plaukiantis į Sankt Peterburgą. Vilanelė laiko nešvaistė. Sugirdžiusi jam trigubą degtinės pateikė savo pasiūlymą. Igoris neatrodė labai nustebęs.

Išvedus jį laukan parodyti motociklo snyguriavo. Vilanelei atsegus vandens nepraleidžiantį dangalą Igoris net švilptelėjo. Aš apie motociklus visiškai neišmanau, bet šis „Ducati“ buvo tikras gražuolis, lėkdama juo Vilanelei už nugaros jaučiausi tarsi sapne.

– Nori pralėkt? – paklausė Vilanelė, jai iš burnos kilo garas.

Igoris linktelėjo, lėtai perbraukė delnais vairą ir lavos pilkumo korpusą. Tada permetė per jį koją, įjungė variklį ir šiam suūžus tylutėliai apvažiavo automobilių stovėjimo aikštelę, žibintų šviesoje sukantis snaigių sukuriams. Kai apžavėtas nuo jo nulipo, Vilanelė greita tobula rusų kalba jį priveikė. Igoris atsakinėjo kuždėdamas, nesmagiai muistėsi mindžikuodamas nuo kojos ant kojos.

– Jis įleis mus į laivą rytoj naktį, – paaiškino ji. – Bet motociklo nepakaks. Jei jį pričiuptų, tektų sėsti į kalėjimą.

– Tai ko dar nori?

– Nori pamatyti tavo... – Ji kinktelėjo man į krūtinę.

– Mano... *Ne*. Nieku gyvu!

– Tik vieną nuotrauką, asmeniniam naudojimui. Sako, primeni jo tetą Galią.

– Čia koks sukništas pokštas?

– Ne. Ji vairuoja tramvajų Smolenske. Rodyk.

Apžvelgiau stovėjimo aikštelę. Čia daugiau nebuvo nė gyvos dvasios, tik mes trys. Atsisegusi odinę striukę pasi-
kėliau megztinį, termomarskinėlius ir liemenėlę. Buvo vel-
niškai šalta.

Neatplėšdamas nuo manęs akių Igoris ėmė kuistis tre-
ningų kišenėse, ieškodamas telefono. Tūpčiojo ir sukiojosi
gerą minutę, kol pagaliau padarė tinkamą kadrą.

– Tik pasirūpink, kad nuotraukoje nesimatytų veido, –
įspėjau virpėdama.

Sniegas apkibo mano akinių stiklus.

– Tavo veidas jo nedomina. Bet krūtys, sako, geros. Aš su
juo sutinku.

– Na, man labai smagu, kad judu taip maloniai leidžiat
laiką, bet man nuo šalčio tuoj papai nukris. Ar jau galiu ap-
sirengti?

– Taip, viskas sutarta. Jis mums padės.

– Kada jie kels konteinerį į laivą? – sukuždėjau, kai tarp
drabužių ryšulių pasidarėme sau guolį.

– Vairuotojas sakė, rytoj. Tikriausiai apie vidurdienį.

– Kaip manai, ar pirma patikrins, kas jame?

– Galbūt. Bijai?

– Tiesiog nenoriu, kad mus pričiuptų.

Ji tylėjo.

– Kiek laiko visa tai planavai? – pasiteiravau.

– Visada žinojau, kad vieną dieną viskas gali pasikeisti ir
man teks sprukti. Taigi dėliojau galimus pabėgimo planus.
Tik neplanavau, kad kartu bėgsi ir tu.

– Atleisk.

– Viskas gerai. Rusiškai kalbi šūdinai, tad atvykus į Sankt Peterburgą galėsi būti nebylė. Gal silpnaprotė. O gal ir tokia, ir tokia. Nusivilk drabužius ir nusiauk.

– Kodėl?

– Kad turėtum ką apsivilkti rytoj, kai pabusi. Be to, mums teks šildyti vienai kitą savo kūnais. Daryk, kaip liepta.

– Prašau, – tarstelėjau.

– Prašau – ką?

– Prašau daryti taip, kaip liepta.

Ji atsitraukė nuo manęs.

– Susikišk tą savo „prašau“, *sučka*. Jeigu nori gyventi, klausyk manęs.

– Mat kaip.

– Akivaizdu, kad tu iš viso nesigaudai. Tai mano pasaulis, aišku?

– Dabar jau ir mano. Noriu aš to ar ne.

– Nori grįžti į saviškį? Puiku. Pažiūrėsim, kiek ištempsi, *jebanutaja*.

Aš jos nemačiau. Jutau tik tamsą skrodžiantį jos įtūžį.

– Vilanele, – prabilau. – Oksana...

– *Niekada* manęs taip nevadink.

– Gerai, atleisk, bet...

– Bet nieko, Polastri. Tikiuosi, sušalsi. Aš rimtai, tikiuosi, sustipsi negyvai.

Atsisečiau striukę, nusiaviau kelnes ir batus, pasidėjau viską taip, kad tamsoje rasčiau. Girdėjau, kad Vilanelė šalimais daro tą patį. Virpėdama susigūžiau prie ryšulių, už gero metro nuo jos. Slinko minutės, šaltis kaustė mane

vis labiau, girdėjau šalia ramų jos kvėpavimą. Pagiežinga kalė.

Ką aš darau? Kodėl, žinodama viską, ką žinojau, vis vien ja pasitikėjau? Sukandau dantis, bet negalėjau liautis jais kalenusi. Užsispaudusi delnu burną nurijau nevilties bei visa gožiančio pykčio ašaras ir suvokiau sugriovusi savo gyvenime viską, kas buvo bent ko verta. Nepaisydama vidinio balselio, galėjusio mane išgelbėti, susimečiau su bejausme pabaisa, kuri žudė nesusimąstydamą ir kuri greičiausiai anksčiau ar vėliau nudės ir mane.

Rankove nusibraukiau nosį, šniurkštelėjau. Po akimirkos pajutau, kaip Vilanelė sukruta. Ji prigludo prie manęs, keliais įsirėmė į mano pakinklius, krūtimis į nugarą. Nosi mi patraukusi į šoną mano plaukus veidu prisiglaudė prie sprando. Tada apglėbė mane ir pirštais suėmė riešą. Aš vis virpėjau, tad ji prigludo dar arčiau.

Galų gale, jos šilumai įsiskverbęs į mano kūną, nurimau. Mus supančioje tyloje įsivaizdavau, kaip sniegas telžias į konteinerio sienas ir stogą. Mano ranka krūptelėjo, kaip naktį kartais nutinka, ir suėmusi ją Vilanelė įspraudė nykštį man į delną. Dantimis sukandusi plaukų sruogą švelniai truktelėjo ir kaip liūtė lyžtelėjo mano sprandą. O tada stai ga suleido į jį dantis.

Aiktelėjusi išsiriečiau, bet ji stvėrė mane už pečių, apvertė ant nugaros ir apžergė, atsidūrėme veidas į veidą, jai iš burnos trenkė rūgštimi ir alumi, šalta nosis rėmėsi į mano skruostą. Jos liežuvis išliuogė man į burną, ėmėsi tyrinėti. Pasukau galvą.

– Liaukis.

– Kodėl?

– Tiesiog... pasikalbėk su manimi.

Ji dribtelėjo ant šono.

– Apie ką?

– Ar tau kada rūpėjo kitas žmogus, ar kada nuoširdžiai kam nors ką nors *jutai*?

– Manai, nesugebu jausti?

– Nežinau. Sugebi?

– Jaučiu taip pat kaip ir tu, Eva. Aš ne kokia iškrypėlė. – Ji paėmė mano ranką ir įsikišo ją į kelnaites. – Patikrink mano putę. Šlapia.

Tikrai. Vieną svaiginamą tvinksnį ten savo ranką ir palikau.

– Tai ne tas pats, kaip mylėti, – išgirdau save sakant.

– Bet gera pradžia.

Numaldžiau savo kvėpavimą.

– Tai ar kada buvai įsimylėjusi?

– Mmmm... Savotiškai. Kartą.

– Ir?

– Ji manęs nenorėjo.

– Kaip jauteisi?

– Norėjau nusižudyti. Kad parodyčiau jai.

– O kur tada įsipaišau aš?

– Čia, kvaiša. Su manimi. – Jos pirštai susirado mano plaukus. – Ir jeigu tučtuojau manęs nepabučiuosi, tikrai užmušiu. – Ji ėmė traukti mane prie savęs, bet aš ir pati jau ieškojau jos savo lūpomis.

Mudvi lipome viena ant kitos, trunkėmės nosimis, trykėmės lūpomis ir aklai, pasiutusiai bučiavomės. Pajutau,

kaip įsikibę į mano šiltąsias tampres bei kelnaites jos pirštai smaukia jas žemyn, jai bekylant mano kūnu pamėginau numauti megztinį, bet jo iškirptė buvo tokia siaura, kad ji juokdamasi mane užgriuvo ir sukuždėjo, jog bandau ją pasmaugti. Apsižergusi mane galop nusivilko jį pati. Šilta, prakaito prisigėrusi megztinio vilna brūkstelėjo man per veidą ir jo nebeliko, kaip netrukus neliko ir marškinėlių bei liemenėlės. Kai ji mane nurengė, suvirpėjau nuo staiga sukausčiusio šalčio.

– Reikės tave užgrūdinti, *pupsik*, – sukuždėjo ji, maudamasi kelnes ir kelnaites.

Viskas vyko žaibiškai. Jos oda, mano oda, jos kvapas ir mano kvapas, jos lūpos ir maniškės. Vilanelė vadovavo – to man ir reikėjo, – jos ranka užtikrintai nusileido man tarp kojų. Sykį ji nužudė žmogų, perrėžusi jam klubo arteriją. Taip švelniai, taip tiksliai, kad auka iš karto tikriausiai nė nesumojo, jog buvo padurta. Ar dabar ji jaučia tvinksint mano klubo arteriją? Ar nirdama į mane pirštais mena kitus, kruvinesnius stūmius? Ar šiltas liežuvis prisimena atsiveriančias mirtinas žaizdas?

– Keista, – pratarė ji. – Neprisimenu, kaip atrodei.

– Visai?

– Visai. Galėtum būti bet kas.

Pakilau ant alkūnės.

– Kodėl aš tau patinku? Atvirai.

– O kas sakė, kad patinki?

– O ką, ne?

– Gal. O gal tik norėjau įsigauti į tavo kelnaites. Beje, visai nedailias.

– Ot.

Ji pakrutino į mane įremtą užpakalį.

– Jei rimtai, mane traukia moksluokės. Ypač akiniuotos.

– Labai tau ačiū.

– *Požaluista*. Noriu siusioti.

Ji garsiai nusišlapino į kibirą, kuri buvo įspraudusi į ryšulius kampe. Nusekiau paskui ją ir padariau tą patį, nors tamsoje tai nėra lengva, tada apsirengėm – likti nuogoms buvo per šalta – ir aš vėl susirangiau už jos, uosdama aitrų jos plaukų kvapą.

– Pripažink, *pupsik*, – vos girdimai sukuždėjo ji, – šis medaus mėnuo kur kas romantiškesnis už tavo pirmąjį.

Kitą rytą kroviniui automobiliui trinktelėjus nubudom ir pradėjom savo kelionę į uostą. Gulėjom nejudėdamos, girdėjosi tik kibire teliūškuojantis šlapimas. Po dvidešimties minučių sustojome ir aš pajutau, kaip Vilanelės kūnas atsipalaiduoja, kvėpavimas sulėtėja ir nurimsta. Tai buvo pati pavojingiausia akimirka. Jeigu konteinerį ar jo turinį kas nors tikrins, tai tik dabar. Stengiausi mėgdžioti Vilanelės ramybę, bet ėmiau nevaldomai tirtėti. Širdis taip pasiutusiai dūdeno, kad, maniau, nualpsiu.

Konteineryje nuaidėjo bukas trenksmas. Persigandusi puoliau raustis į ryšulius ir nosimi trenkiausi į Vilanelės kaktą ar petį, bet skausmo nepaisiau. Sunkvežimis vėl pajudėjo, bet aš likau įsiraususi, kvėpavau sodriu nevedintos medvilnės kvapu. Šįkart kelionė buvo trumpesnė, stabčiojimas išdavė, kad stovime eilėje prie krautuvų. Kai juos privažiavome, sunkvežimio variklis užgeso. Pasigirdo šaižus džeržgimas, kažkas sunkiai dunkstelėjo ir pagaliau ėmėme

kilti. Klaikiai bijojau tos akimirkos, kai konteineris bus keliamas į laivą, įsivaizdavau, kaip jis pavojingai siūruoja po kranu. Bet, žinoma, iš tiesų buvo visai ne taip. Visas procesas praėjo ramiai ir greitai, vien tik tylus plieno trinktelėjimas išdavė, kad nusileidom, ir mūsų konteineris buvo pritvirtintas prie apatinių.

Bėgo valandos, šlapimo tvaikas vis stiprėjo, bet Vilanelė buvo paskendusį šalčioje, transą primenančioje tyloje. Gal galvojo apie tai, kaip lemtingai suklydo, pasiimdama kartu mane? Negi praėjusi naktis jai nieko nereiškę? Gulėjau ir stebeilijausi į ledinę tamsą. Galop užmigau.

Mane pažadino tolygus laivo „Kirovo Čepeckas“ variklių gausmas ir tylus konteinerių girgždesys. Kol supratau, kur esu, Vilanelė tamsoje susirado mano ranką.

– Tu sveika? – sukuždėjo ji.

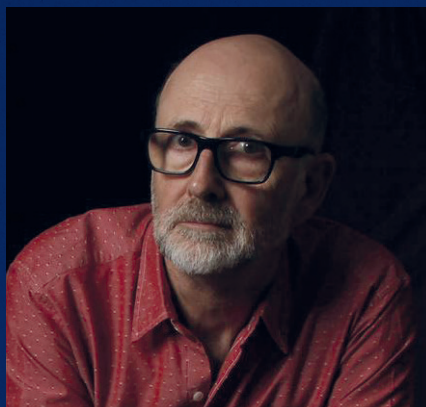
Dar iki galo neatsigavusi linktelėjau.

– Ei. Mes gyvos. Pasprukom.

– Kol kas.

– Turime tik dabartį, *pupsik*. – Ji prispaudė mano delną prie ledinio savo skruosto. – Turime tik dabartį.

*Ji papasakojo gavusi naują taikinį ir tas taikinys buvau aš.
Nes išsiaiškinau daugiau, nei derėjo.*

© Nick Hollowfield-Cooper

LUKE JENNINGS (Lukas Dženingas, g. 1953) – Londone gyvenantis autorius, šokio kritikas ir žurnalistas, rašęs tokiems leidiniams kaip „Observer“, „Vanity Fair“, „New Yorker“ bei „Time“. Jo sukurta trilogija „Nužudyti Evą“ tapo to paties pavadinimo serialo, pelniusio prestižinį Britų kino ir televizijos meno akademijos (BAFTA) apdovanojimą, pagrindu. „Mirk dėl manęs“ – trečioji skaitytojų pamėgtos trilogijos dalis (lietuviškai jau išleistos dvi serijos dalys – „Slapyvardis: Vilanelė“ ir „Rytojaus nebus“).

Savo namų vonioje išvydusi Vilanelę Eva suvokia, kad katės ir pelės žaidimas baigtas. Netikėta dviejų moterų akistata būtina – jos išgyventi gali tik veikdamos dviese. Vilanelė niekada nebrėžė ribos tarp geismo ir neapykantos, tarp persekiojimo ir flirto, o dabar šias linijas tenka ištrinti ir Evai – ji tampa pagrindiniu taikiniu. Palikti senąjį gyvenimą, atsisakyti to, kas brangiausia, ir atsiduoti į Vilanelės rankas – kaina, kurią teks sumokėti už savo gyvybę.

Kelionė į šalčio kaustomus Rytus bėgant nuo mirties Vilanelę privers stoti į akistatą su giliai po žeme palaidota praeitimi. O Evai teks paragauti krauju aptaškytos Vilanelės kasdienybės, į rankas paimti ginklą ir nuolat persvarstyti savo pačios pasirinkimus.

Ar Eva ir Vilanelė gali išmokti visiškai pasitikėti viena kita, istorijai artėjant prie pabaigos? Ar košmariškame sąmokslo ir žmogžudysčių pasaulyje gali išlikti šios dvi skirtingos asmenybės, kai už viską stipresnė tik jas jungianti aistra?

Teisinga kryptimi paleistos snaiperio kulkos gali sujungti. Bet gali ir sunaikinti.

ISBN 978-609-466-752-7

TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt